on, merredeſt, ſodeſt, järwedeſt, jöedeſt ja alliſadeſt ülles on töusnud, taewa pole, kos tedda ſiis tuleſt ſiñna ja täñna aetakſe. Kui aur weel alles maddalal on ja alles weel möda metſi ja mäggeſid eñnaſt ülles kerutab, ſiis ütakſe tedda udduks, agga kui ta jo körgelle on ſanud werſta kolm, nelli ehk wiis, ehk kolm, nelli ja wiis korda körgemallegi, ſiis antakſe talle ſe nimmi: pilw ehk pilwed. Nende ſees on mönnikord terwe merri wett, mis meie ülle lendab tule peal, ilma et meie ſedda iggakord möttlekſki. Igga auru tipp on üks weike, otſatu weike rakkukenne, ſeeſt öues ja tuult täis, tuult mis öhhem on, kui ſe wäljaſſpiddine tuul, kes tedda ſiis ülles litſub, kui weſſi korki, kui ſa tedda pöhja wajutaſſid. Kui ſe aur nüid öige körgelle on töusnud, kos ſe tuul, kes ülles pole ikka öhhemaks ja öhhemaks lähheb, tedda ennam ei tösta; ſiis jäeb ta ſiñna kikuma ehk öljuma, kui kork we peale, ni kauaks, kui ſe tuul ſeal üllewal eñnaſt, olgu miks pärraſt taht, külmemaks lööb, neid rakkukeiſi ſiis kokku röhpub ja raskemaks teeb. Siis kukkuwad nad ſealt troppi ehk piſſara wiſi alla, ja ſe on ſiis ſe, mis ütakſe wihm. On ſeal kukkumiſſe jures koſkil allamal pool üks järk öige külma tuult, koſt nad läbbi kukkuwad, ſiis jäetawad nad ſe te peal ärra ja tulleb ſiis ſullle ſelge walgid ernid mahha. Se on rahhe, penike ehk jämme, mönnikord ruſſika ſuruſed pähklid, ja ſe pöllu mees ſedda koggunisté ei tahha.

Kuida ſe wälk ja mürristaminne ehk pikkne ſüñnib, mis ſüidlaſt ſüddant kohkuma ja wärriſemma teeb, ſeſt tahhan ma ſullle üks teine kord räkida. Sekord agga ſeiſku nüid ükſpäinis weel nende karide ſelletuſſeks ſe weikenne wiir ſiin üllespantud, mis karinäitjaks (Windroſe) kutſutakſe:

Se raag ſeal, kos P. otſas ſeiſab, näitab pöhja ehk pöhja kari; P. I. näitab pöhjaiddat; I — iddat; LI — lõunaiddat; L — lõunat; LL — lõunalääant; LÄ — lääant; P. L — pöhjalääant. Kui ſa nüid teada tahhad, kos pool ſe ilma ſees ſe pöhhi, ehk idda, ehk lään ehk üks teine neiſt karideſt on, ſiis ſäeda ſa ſedda enda karinäitjad nönda ülles ühhe laua ehk akna peale, et pöhhi pöhja ja lõuna lõune wastu ſeiſma tulleb. Kuhhu pole ſiis ſo karinäitja P. ſihhib, ſeal pool on ſiis ſe pöhhi; kohhu pole L — ſeal ſiis ſe lõuna, ja nönda ikka eddaſi need teiſed karid ka. Kos agga ſe öige lõuna ſeiſab ilma ſees, ſedda ſa jo tead. Se jolli ja ſeal kohhal taewa piri peal all, kos ſe päike keskpäwal köige körgemal üllewal paistis.

Nüid, armas luggeja, kui ma ſedda köiki ſullle ollen üttelnud ſanud ja ma nüid omma könne ſinnuga ſe kord löppetama akkan, ſiis tulled ſa, ſe on ſinnu innimeſſe pilt ja näggu, mullle weel öige ärkalt mo waimu ſilmi ette, ehk küll ma ſind ei tuñne, otſekui ka ſa mind ei tuñne. Ma näen ſind — ſeſt ma tean küll, kellele ma ſedda ſiin kirjutan — ſinnu waeſe pimmeda

Tarto- ja WÃ ƒÂµrroma Kalender 1842, lk. 44